

вѣроятността на успѣхъ, слѣдъ 27 юний, отъ день на день се намаляваше пропорционално съ числеността на прѣминалитѣ прѣзъ Дунава неприятелски войски. Ние трѣбваше да пристигнемъ въ този районъ прѣди 25 юний, тѣй като слѣдъ тази дата вече почти цѣлата руска армия бѣше въ България. Слѣдователно, за нормалното изпълнение на упоменатитѣ операции, ние имахме на разположение 8—10 деня. Съ други думи, една армия, на която настѣпателното възпитание бѣше толкова много прѣнебрѣгнато и занемарено, все пакъ трѣбваше да прѣмине тѣзи 160 километра за около шестъ деня най-много, и тогава ние бихме били на Янтра на 20 или 21 юний, вмѣсто боязливо да се опитваме да безпокоимъ — къмъ 27 юний — силниятъ вече неприятелски авангардъ, пристигналъ до Янтра.

Допущамъ прѣдположението, че не искаха да насочатъ дивизиитѣ къмъ Свищовъ, прѣдполагайки че истинската переправа можеше да бѣде прѣдприета на друго мѣсто, но, въ всѣки случай, трѣбваше на 15 юний и даже *по-рано* отъ 15 юний — бързо да се напуснѣше Шуменъ и да се доближахме къмъ Дунава.

Кавалерията, направляема тѣй както ние по-горѣ упоменахме, сама можеше да разузнае: дали бившата въ Свищовъ турска бригада е отстъпила прѣдъ рускитѣ войници, слѣдъ които сж слѣдвали множество други руски войници, или пъкъ е отстъпила прѣдъ нѣкакви си Китайски сѣнки!

Тогава, вмѣсто да се получеше извѣстието за переправата въ Шуменъ, т. е. на 160 километра отъ Дунава, можеше да бѣде получено въ време на марша и, ако допуснѣхме че истинската переправа би се състояла на друго мѣсто, че противника би намѣрилъ за нея по-удобенъ пунктъ, и ако се допуснѣше най-